

Chengxian, Gansu Province, Kina
Den 6:e mars, 2007

tomas.stenback@home.se

rachel.stenback@home.se

Telefon i Kina: +86 939 3200667

Telefon i Sverige 018-4951537

Besök gärna vår hemsida www.e455.se/kina

你们好!

(*Nimen hao!* = Hej!)

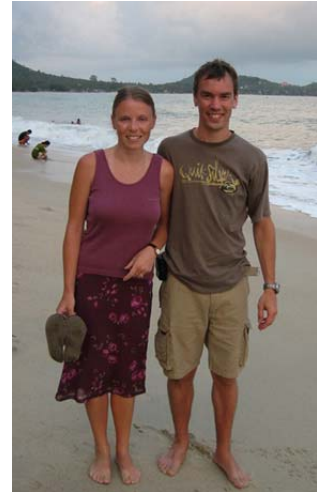
Gott nytt kinesiskt år, grisens år!

Nu är vi "hemma" igen! Det kändes väldigt skönt att komma tillbaka efter flera veckors resande. I mitten av januari, efter att vi rättat alla tentor och satt alla betyg (ca 500), avslutades terminen och skolan stängdes inför och under det kinesiska nyåret. Under de veckorna har vi passat på att resa i Thailand och Kina och dessutom varit på en veckas konferens som Amity ordnade för alla deras lärare. Det har varit en mycket intressant tid med många nya intryck och upplevelser.

Först flög vi till Thailand där vi tillbringade den mesta tiden på öarna Phuket och Koh Samui. Vi hade en avslappnade och skön tid då vi badade, läste och åt god thailändsk mat. Förutom det snorklade vi en del och en dag red vi på en elefant! Thailand kändes som en helt annan värld jämfört med hur vi bor i Kina, fast ibland kunde vi bli påmindra om att vi fortfarande var i Asien. Detta kunde vi till exempel se när vi såg 10-15 lokala människor som stod på flaket till en pick-up för att ta sig till jobbet på morgonen, eller när vi åkte genom små, fattigare byar på Koh Samui. Bortom turiststråken kunde man verkligen se fattigare platser som inte var helt olik det Kina vi är vana med. Det märktes att de var vana med turister och att de på alla sätt försökte tjäna pengar på oss. Längs gatorna kunde man ibland se män med en apa, en stor örn eller en orm som alla ville att vi skulle betala dem för att få ta kort. Thailand var vackert och det var en härlig upplevelse, men turismen och komersialismen har också gjort att landet känns mindre genuint och äkta än till exempel Kina. Överallt ville folk tjäna pengar, både på ärliga och oärliga sätt. Detta gjorde att jag faktiskt tyckte att det skulle bli skönt att komma "hem" till Kina igen!

Efter att vi varit två veckor i Thailand så flög vi till Chengdu i Sichuan-provinsen för att delta i Amity Foundations vinterkonferens. Det var roligt att träffa alla kollegor igen och få ta del av deras upplevelser och historier. Under konferensen så hade vi olika workshops och seminarier och vi besökte dessutom den lokala kyrkan. Några av dagarna

så reste vi ut på landsbygden för att titta på olika projekt som Amity driver. Bland annat så besökte vi några blinda män som fått hjälp av Amity. Det var gripande att höra den första mannen (se bilden) berätta hur han hade fått hjälp och nu kunde klara av sitt dagliga liv i stort sett på egen hand. Han berättade också stolt att han nu kunde bidra till familjens ekonomi med att tälja rökelsepinnar i bambu. Genom detta arbete så kunde han tjäna upp till 80 kr i månaden, vilket var mycket pengar för honom och säger en del om hur fattiga mänsikorna är på vissa håll i Kina. Flera av oss behövde använda toaletten och familjen visade vänligt var vi skulle gå. Vi blev väldigt förvånade när vi upptäckte att familjens toalett bestod av ett hål i svinstians betonggolv! Det kändes lite kostigt att utföra sina behov samtidigt som man behövde hålla grisen under uppsikt! För oss som kan återvända till ett bekvämt hotell med en västerländsk toalett var detta en minnesvärd engångsupplevelse, men det gäller att komma ihåg att för den familj som vi besökte är detta verklighet och vardag.

I Chengdu hade vi möjlighet att besöka The Giant Panda Breeding Research Base, som är en stor anläggning där de föder upp och forskar om pandor. Anläggningen var otroligt välskött och pandorna hade gott om utrymme att utföra sina dagliga sysslor, dvs äta och sova. Pandorna var otroligt söta, men också ofattbart lata. Det enda de gjorde var att sitta, eller ligga, och äta bambu. (Det finns en video om detta på vår hemsida.) Sichuan-provinsen är också väldigt känd för sin opera, som är väldigt olik den västerländska. Den är speciellt känd för dess vackra masker och kostymer. Vi besökte en teater där vi bjöds på flera olika intressanta uppträdanden som till exempel teupphällning, trumspel, knivkastning, och vindsnabba ansiktsmaskbyten.

I Chengdu blev Rachel också tvungen att uppsöka sin första kinesiska tandläkare. En tand föll plötsligt sönder och samman och vi bestämde att det var bäst att få det undersökt på en gång, särskilt med tanke på att vi i alla fall befann oss i en någorlunda modern stad. Att gå till tandläkaren i Chengxian hoppas vi slippa... Att gå till tandläkaren i Kina är förstas väldigt annorlunda mot Sverige. När vi kom dit var det så klart kaos med högljudda människor som köade överallt. Vi fattade inte alls var vi skulle gå men efter ett tags sökande så lyckades vi i alla fall få hjälp. Denna tandläkarmottagning i Kina bestod av ett enda stort rum med 16 tandläkarstolar. Så det fanns gott om underhållning medan man väntade på sin tur! Det var bara att gå runt och titta när tandläkarna jobbade och folk led! Detta är också vad folk gör, promenerar runt och tittar och pratar, iklädda sina ytterkläder. När kineserna pratar så använder de oftast alla röstresurser de är skapade med, så ni kan föreställa er att det var en rörig och ljudlig tandläkarmottagning.

Tandläkaren som behandlade Rachel, som för övrigt verkade mycket duktig och kompetent, skrattade när Rachel berättade hur det var att gå till tandläkaren i Sverige och USA och berättade att "min mottagning är som att gå på grönsaksmarknad" vilket var en väldigt passande beskrivning.

Efter konferensen i Chengdu så bestämde vi oss för att resa söderut till den sydliga provinsen Yunnan, som gränsar till Vietnam, Laos och Myanmar (Burma) för att lära oss mer om Kinas olika delar, folk, språk, kulturer och traditioner. Vi åkte med tåg ner till Kunming, en resa som tar ungefär 18 timmar men tågen är bekväma så det var inga större problem. Kunming kallas för vårstaden här i Kina och det var lätt att förstå varför. När vi samtidigt hörde om snöstorm hemma så kunde vi njuta av en varm vårsol, blå himmel och blommor över hela staden. Kunming var en väldigt ren och modern stad, faktiskt den renaste staden vi sett i Kina, så det kändes väldigt konstigt att se så många tiggare som vi gjorde. De tycktes finnas överallt och det var jobbigt att se dem ligga på trottoaren blottandes sina sår och sina benstumpar för att försöka få oss att skänka några ören.

Att resa i Kina ger oss möjlighet att lära oss om många av de olika kulturer och traditioner som finns hos Kinas många minoritetsfolk. I Yunnan bor bland annat Naxifolket (som den här kvinnan i traditionella kläder) och Baifolket. De har egna språk och egna traditioner som de är mycket stolta över och gärna visar upp. När vi reser tvingas vi också att använda vår kinesiska mer och det sker med blandad framgång. En gång glömde jag att jag hade en stor ryggsäck på ryggen och vände mig om lite oförsiktigt och drog med mig en liten kvinna i min cirkulära rörelse. Jag vände mig om och såg på kvinnans ansiktsuttryck att jag hade träffat henne ganska hårt, så jag blev lite förskräckt och klämde fram ett "doushao qian?" till ursäkt. Jag insåg ganska snart att jag i stressen hade sagt "hur mycket kostar det?" istället för det korrekta "duibuqi" så det finns fortfarande mycket att lära!

Efter Kunming tog vi en buss till en liten mysig gammal stad som heter Dali. Dali ligger mycket vackert inklämd mellan snöklädda berg och en vacker långsträckt sjö. I staden fanns det till vår förvåning många små trevliga caféer, som annars inte alls finns i Kina, så vi spenderade flera eftermiddagar med en kopp te, en god smörgås och en bra bok. Det fanns också många butiker som sålde lokalt hantverk som till exempel batikmönstrade tyger och marmorvaser. En annan sak som förvånade oss var alla små tanter

som viskande erbjöd oss droger! Vi berättade att inte alla utlänningar ville ha droger, men det var uppenbart att de var vana med att få sälja.

På ett café i Dali så ringde vi med hjälp av datorn och Skype till Rachels kusin Helene och hennes familj. Vi hade med oss vår webbkamera så de kunde se oss när vi pratade. Isak, Helenes yngsta son utbrast då plötsligt på järnamål: "E eda Kina?" (Är det där Kina?) För oss är teknologin numera så självklar men Isak ville bara veta om det verkligen var Kina han såg där i bakgrunden! Och det var det ju...

Caféer bli allt populärare i Kina och då speciellt på orter där kineser och västerlänningar kommer som turister. I Chengxian lyser caféerna fortfarande med sin frånvaro och lär så göra i många år till! Det är väldigt intressant att gå på dessa caféer och se hur kineserna har tagit sin kultur med sig in genom dörren. I Chengdu satt vi bredvid två unga trendiga kvinnor som hade beställt in flera olika rätter. På kinesiskt vis hade de ställt alla rätter i mitten av bordet och satt nu och plockade av de olika rätterna. Det roliga i detta är att eftersom kineserna inte äter några efterrätter så skiljer de heller inte på förrätt, huvudrätt och efterrätt när de äter västerländskt. De beställer in allt samtidigt och äter allt samtidigt. Tjejerna såg ut att gilla maten och tog glada en tugga av sina tacos, för att i nästa sekund ta en sked från skålen med grädde och glass, och sen lite mer tacos, eller kanske lite pizza! Så de gillar att äta västerländskt, men på kinesiskt vis.

Efter Dali så åkte vi till Lijiang som är med på FN:s världsarvslista på grund av den vackra gamla delen av staden med krokiga smala gränder och små mysiga hus med de typiska kinesiska taken (se bild nedan). Det kändes lite som att gå i Gamla stan i Stockholm med alla små affärer och restauranger.

I Lijiang firade vi vårt första kinesiska nyår. Som så mycket annat i Kina var det helt galet. Vi har aldrig sett något liknande. Som ni kanske vet så älskar kineserna sina fyrverkerier året runt. När det händer något speciellt (någon fyller år, någon gifter sig, en ny affär eller restaurang ska öppna, mm mm) så smäller de alltid sina fyrverkerier, och detta kan ske mitt på gatan helt utan förvarning så det gäller att se upp. På årets viktigaste dag måste man naturligtvis smälla ännu mer fyrverkerier och smällare så Rachel, jag och våra vänner och kollegor från Amity, Andrew, Kyle och Megan gick upp på en kulle för att se ut över staden och det var värre, eller bättre, än vi någonsin kunnat föreställa oss. Överallt i staden, och utanför, kunde vi se hur rakter sköts upp och smällare brändes av. Och med överallt menar jag varje gathörn och gata i hela staden. Vi såg till och med hur några sköt raketer från sitt lägenhetsfönster. I Sverige finns det också fina fyrverkerier som tycks hålla på hur länge som helst, men skillnaden är att där är det ordning och reda och alla raketer skjuts från samma ställe i någon sorts

ordning, medan raketerna här skjuts upp från alla håll helt slumpvis och samtidigt. Det kändes som om vi befann oss mitt i en krigszon och det verkade aldrig ta slut. (Ni kan snart se ett videoklipp från detta på vår hemsida.)

Lijiang är ett populärt resmål för kineserna själva och att observera dessa turister är väldigt intressant. De rör sig nästan alltid runt i grupper där de alla följer en reseledare som håller en flagga eller ett paraply högt så att alla kan se. Detta sätt att resa ser man ju hemma också, men här verkar det nästan vara det enda sättet att resa på. Kineserna själva verkar tycka att Lijiang är väldigt nära naturen för många av dem traskar runt i staden iklädda en cowboyhatt, vandrarkängor och med en stor ryggsäck på ryggen. (En man hade till och med en ishacka hängandes från sin ryggsäck!) Männen poserar gärna framför en häst eller sittandes på en häst med ett gevär i handen medan deras fruar, i högklackat förstås, tar kort på dem.

En stor del av provinsen Yunnan ligger mycket högt, över 2000 meter, vilket gör att vädret nästan alltid är lagom varmt. När vi var där så kunde vi gå i t-shirt på dagarna men på nätterna sjönk det ner mot nollan. I stora delar av Kina, inklusive Yunnan, så finns det ingen värme inomhus, så det blir mycket kallt på nätterna. Det var oftast mellan 7 och 12 grader varmt på våra hotellrum när vi vaknade på morgonen. Som tur är har de filter med inbyggd elvärme som gör att sängen i alla fall blir varm och skön. Men vi som tycker det är svårt att ta sig ur sängen på morgonen i vanliga fall, hade ännu jobbigare nu! Detta gjorde att vi nu är ännu tacksammare att vi bor där vi bor, med värme i lägenheten.

Efter Lijiang åkte vi vidare till Tiger Leaping Gorge, som är ett område där Yangtze-floden ringlar fram mellan två höga och spetsiga bergskedjor. Höjdskillnaden mellan floden och den högsta toppen sägs vara häftiga 3900 meter. Tillsammans med Andrew, vår kollega, vandrade vi längs en vandringsled i två dagar. Naturen som mötte oss var helt obeskrivlig och det var skönt att andas in den tunna men friska bergsluften. Under vår vandring stötte vi på många lokala människor som bodde och verkade på

bergsslutningarna. Längs vandringsleden låg det små stugor som hade öppnat vandrarhus och gästhus för alla de många vandrare som passerade deras hus. De bjöd oss alltid på te och lät oss sitta och ta igen oss innan vi vandrade vidare. Stigen var väldigt smal och ibland fick vi trängas med ett gäng getter som också ville använda den! På flera ställen gällde det att gå med tungan rätt i mun, så att man höll sig på säkert avstånd från de lodräta stupen ned mot floden. (Så småningom kommer vi att lägga ut bilder från denna vandring på vår hemsida.) Vi hörde rykten om att Kina planerar att bygga en stor damm här som helt skulle förstöra detta vackra landskap. Energifrågan är

ett stort problem här i Kina och behovet efter el ökar förstås hela tiden samtidigt som levnadsstandarden höjs. Att välja mellan att bränna mer lortig kol och att bygga ut vattenkraften och förstöra den vackra naturen är inget lätt och självklart val.

Efter Tiger Leaping Gorge var det dags att påbörja den långa resan hem. På grund av Kinas totala avsaknad av ett bokningssystem av tågbiljetter så behöver man ha några dagar i beredskap när man reser. Vi behövde alla dessa eftersom det tog oss nästan en vecka att ta oss från Lijiang hem till Chengxian med en total restid på ungefär 45 timmar.

Vår första dag i Chengxian så gick vi ner på stan för att uträtta några ärenden. Det första som mötte oss var en stor lång parad. Människorna var klädda i färgglada kläder och de spelade på trummor och dansade och vi var väldigt nyfikna. Vi tror att de fortfarande firade det nya året, några studenter berättade för oss att de firar i 14 dagar och har parader varje dag! Efter att vi tittat på paraden ett tag insåg vi att folk i paraden och de som var där för att titta inte alls var intresserade av paraden längre. De tittade alla på oss och ropade "hello" och vinkade! Vi vinkade tillbaka och kände verkligen att vi var tillbaka i Chengxian!

Den här helgen har min kusin Maria och hennes man Olof varit här och besökt oss i några dagar. Det är alltid roligt att få besök från Sverige, och skönt att få fylla på vårt tomma förråd av Kalles kaviar. I måndags så började vi undervisa igen. Rachel undervisar precis som förra terminen sex klasser i läsning, men denna termin ska hon också undervisa i en kurs som heter "English songs and performance", vilket säkert blir intressant men också lite nervöst. Jag fortsätter med mina sex klasser läsning. Det blir spännande att undervisa igen och vi har fått många bra nya idéer från vår konferens i Chengdu.

Det har varit roligt och intressant att resa men det känns också skönt att få återgå till vårt vanliga liv och att få återse våra studenter igen. Vi har varit i Kina i åtta månader nu men det har gått otroligt fort och vi trivs verkligen här. Samtidigt är det alltid roligt att få brev hemifrån, så fortsatt att skriva till oss både elektroniskt och på det gamla hederliga sättet. Besök gärna vår hemsida och se fler bilder och videoklipp från vår resa.

再见! (*Zaijian!* = Hejdå!)

Rachel and Tomas

Longnan Teachers College
Chengxian, Gansu Province, 742500
China

In Chinese:
Zip code: 742500

中国甘肃省成县陇南师专科研外事处

